

det Vædringsforslag, som vi have stillet, ligger egentlig ikke nu for. Regjeringen har sagt: „Det gaaer ikke an at bruge Civilprocessens Regler“. Mindretallet svarer dertil: „Vel, brug saa Criminalprocessens Regler“. Seg skal foreløbig forblive staaende i denne Position. Seg skal dog endnu gjøre en Tilføielse — fordi jeg veed, at min ærede Medforslagsstiller lægger en ganske særdeles Vægt paa dette Moment, ligesom jeg heller ikke kan Andet end erkjende det for fuldkommen rigtigt — og den er, at der vistnok kan siges en heel Deel for, at den Bei, som jeg og han saaledes foreslaae at betræde, er den strengeste og den, som vistnok bedst vil forebygge, at nogen Skyldig, om jeg saa maa sige, slipper igjennem. Vi ansee netop denne Bei for idetmindste ligesaa, om ikke mere, betryggende for Statskassen som den Bei, Regjeringen foreslaaer at vælge, nemlig Afgjørelsen ved en administrativ Myndighed, der bestandig skal sættes i Bevægelse hver enkelt Gang, medens Afgjørelsen efter Criminalprocessens Regler i Genhold til vort Forslag tvertimod vil blive en Undtagelse og kun vil blive greben, hvor Pensionsretten utvivlsomt ikke bør være forbrudt, nemlig naar den Paagældende i Virkeligheden ikke har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, som paafiges ham. Har han ikke Tølelsen af, at han staaer paa en fuldstændig reen Fod, vil han nemlig vel vogte sig for at falde en Justitsjag frem over sig.

M. P. Bruun: Det vil være seet af Betænkningen, at et Mindretal af Udvalget, den ærede Landthingsmand for 4de Kreds (Sonne) og jeg, i det Væsentlige har kunnet slutte sig til Grundtanken i Lovforslagets § 2. Vi staae saaledes paa en Maade midt imellem de tvende ærede Forslagsstillere, der nys have havt Ordet. Jeg skal ikke fuldstændig optage Forvaret for Regjeringsforslagets Hovedtanke, men overlade det til den høitærede Finantsminister; jeg skal kun fremhæve, hvad jeg troer, der har været den væsentlige Grund for min

ærede Collega i Udvalget, som den har været det for mig, til at slutte os til Udkastet, nemlig den, at vi betragte Embedsmandens Stilling som noget særegen. Embedsmanden staaer ikke i privat Tjenesteforhold og synes os derfor heller ikke at kunne komme ind under et dertil svarende Forhold ved sin Afstedigelse. Den ærede Ordførers Betragtning synes os, eller idetmindste mig, imidlertid noget at gaae ud fra en saadan Forudsætning, fra Forudsætninger, nærmest hentede fra private Forhold. Jeg kan nu vel erkjende, at der kan være Adskilligt, der taler derfor, men jeg troer dog, at man derved for meget taber af Sigte, hvad jeg kalder Embedsmandens særegne Stilling. Jeg frygter ikke egentlig Vilkaarlighed imod en Embedsmand, jeg troer slet ikke, at Embedsmanden ved en saadan Bestemmelse, hvorved det Hele var overladt til Regjeringen eller til den vedkommende Minister, vilde være udsat for egentlig Vilkaarlighed, Det ligger ikke for os; jeg vilde tvertimod snarere have den Frygt, at en Embedsmand for ofte vilde blive fiddende i Embedet i Tilfælde, hvor han burde have været afflediget, netop fordi den enkelte Minister vil trykke sig ved alene at overtage Ansvaret for at bringe ham i den Stilling at skulle have sin Pension bestemt ved særlig Lov. Der er endnu et Hensyn, som idetmindste har bidraget til at afholde mig fra at følge den nævnte Bei, et Hensyn, som vel ikke er af principiel Natur, men som dog for mig ikke har saa liden Betydning, nemlig det, at derved vil den hele personlige Forhandling, den hele Forhandling om Personligheden, blive ført over i Rigsdagen. Den Slags Forhandlinger i Representationen forekomme mig meget uheldige; ganske kunne de ikke undgaaes, men der er en stor Forskjel imellem, om et saadant Spørgsmaal kommer under Forhandling i Rigsdagen, efter iforvejen at være behandlet af en Myndighed, eller om det skeer umiddelbart, saaledes at alle Forhold her maae drages frem, for at man kan komme til et Resultat. — Eigeoverfor den ærede 2den